

EGYETÉRTÉS

FENYŐ SÁNDOR
főszerkesztő.

EÖTVÖS KÁROLY
szépirodalmi főmunkatár.

SZERKESZTŐSÉG:
BUDAPEST, IV., VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 788.
KÉZIRATOKAT NEM KÜLDÜNK VISSZA
CSAK BERMENTES LEVELEKET FOGADUNK EL.
ELŐFIZETESI DÍJ:
Vidékre postán v. helyben házhöz hordva.
Egy évre . . . 40 kor. Egy negyedre 10 kor.
Fél évre . . . 20 kor. Egy hónapra 3 kor 60 fil.

Külföldre: 8 óra Németországba 10 korona.
Francia-, Orosz-, Török-, Görög-, Spanyolországba, Svájc, Románia- és Szerbia, valamint amaz országokba, melyek a postaszállókészlet tartoznak, negyedre 18 korona.
Egy szám ára 12 fill.

KIADÓHIVATAL:
BUDAPEST, IV., VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 706.
HÍRDETÉSEK ÉS NYILTÉRBE VALÓ KÖZLEMÉNYEK FELVÉTELE KÍADÓHIVATALBAN
Párbeszéd felvételének: John F. Jones & Co. 31 Bis, Faub. Montmartre.
Londonság felvételének: Tollet József 11. Bloomsbury Square.
Párizs felvételének: Nemzetgazdasági Kísérleti Intézetnek: Daube G. L. & Co. Tíria, valamint összes fiókja.
Bécs felvételének: Danneberg I. L., Kumpfgasse Nr. 1.
Duker M. újság, L. Woltzstr. Nr. 6-8.
Hassenstein & Vogler I., Wallischgasse 10.
Messe Radolf Salterstr. Nr. 2.
Oppell A. Stubenbastei Nr. 2.
Schulck Henrik I., Woltzstr. Nr. 14.
Sztarobon: Grett, Póssli & Co.
és valamennyi hirdetősi iroda.

Mai számunk főbb közleményei:
Vezér cikk: Lelketlen terv.
A vasárnapi gyűlés.
Nem kell közös jelvény!
Országgyűlés.
Interpellációk a Reichsrathban.
A katonai javaslatok ellen.
Az asszony jogai.
Az egzen kötött házasság.
Hajtsa az éjszakában.
Özvegy férj - fiatal feleség. (A rókával tárgyalás).
Tarifa-harcs.
Tárca: Phaon szerelme. Irta: K. Lippich Elek.
Szárnnyakon. Irta: Fabula János.
Regény: A mérgező ár. Irta: Ohnet György.

Lelketlen terv.
Szinthe megdöbbenne kérdezzük magunktól, mennyiben lehet komolyan venni azt a híradást, melyet ma ugynevezett illetékes kormányközegek az ellenzék címére intéznek. A dolog képtelenségnek látszik első pillanatra: legalább semmi kormányról föl nem volna tehető, a mely még normális lélekállapotban és felelősségének természetes fölfevései között lájta el az ország ügyeit. De már eléggé megtanultuk a Széll-kormány rendszeréről és taktikájáról azt, hogy lehet valami képtelenség, azért még nem lehetetlen, sőt nem is valószínűtlenség. A miniszterelnöknek elhatározásait már akkor sem lehetett rendes mérték alá fogni, a mikor Bécsből oly tömegesen hozta meg danaoszi ajánlékat. És úgy vesszük észre, az ellenzék erélyes ellenállása nem hogy a józan megmondolási képességet ébresztette volna fel, még inkább kiköszkentette kormányának fejét lelki egyensúlyából. Hát csak vegyük komolyan a félhivatalos rém- és gyász-hirt.

A kormány nem engedí megszakítani a katonai javaslatok tárgyalását, abból a célból, hogy a tisztviselői fizetésrendezését és a beruházásokra szánt kölcsönt törvényhozásilag mentő hamarabb elintézi lehessen. Nem adja meg erre a legrövidebb időt sem. A míg az ellenzék teljesen le nem mond az obstrukciós harcról, nem lesz se fizetésrendezés, se beruházási kölcsön.

Hát ez a hír csakugyan alkalmas arra, hogy valahol ijedelmet okozzon. A szegény, nyomorgó tisztviselő, a szegény keresetnélküli iparosok és munkások okvetlenül felriadnak rája, mintha fájdalom szúrás érte volna őket. Talán még egyéb jédségre is számított-e a kormány? Talán olyas madarjlesztőnek szánta, a mely egy szerre messzerbentse a parlamenti

vetésekből az obstrukció barna maradara. De hiszen nem gyáva verebek röpdöcsnek most a kalászos mező fölött, hanem — tessék csak jól megnézni — élesszemű sólymok, melyek dehogyan bántják az áldásos kenyérmestert, éppen csak a kártékony, falánk hörszögökre tartanak vadászatot. És ebben a jótékony munkájukban nekiröpülnek a madarjlesztőnek és darabonkint mutatják meg, micsoda hitvány, undok rongyokból van összszefeczelve.

A tisztviselői proletáriátus nélkülözése, a keresetnélküli tömeg szenvedése persze megmozdulnak és valóban kiáltanak majd az égbe. Ugyan ki ellen? A kormánynak hirdett tervét ki ítélné meg másképen, minthogy önző, hatalmi érdekéért a leggonoszabb uszoráskodást úzi a köznyomorral. Hogy a harcoló ellenzéknek nagyon szíven fekszik ezeken az elismert hasznos javaslatoknak gyors megszavazása, ezt éppen a kormány fenyegetése bizonyítja legjobban. Nyilván azért használja fel ezeket a jogtalan pressziókat kizárólag a fejtörés miatt, mert tudja, hogy további elodázások, sőt bármilyen függőben tartásuk nagyon fájdalmasan érinti a függetlenségi pártot. Azt azonban mindenkinek be kell látnia, hogy a kormány ilyen eljárása az ellenzék lelkiismeretét pillanatig sem teheti nyugtalaná; hanem igenis lepatogtatja a kormányról a lelkiismeretességnek amaz utolsó mázát is, a melyt a nyilvános konvenczió tégelyéből magára kenhetett. El tudók mi végül ismerni azt, hogy a kormány ép oly lelkiismeretes meggyőződéssel védi és képviseli azokat a törvényjavaslatokat, a melyeket az udvari becsavagy és idegen hatalmi érdek elől, mint a milyen lelkiismeretbeli meggyőződéssel folytatja ellenük a függetlenségi párt a maga végtelen harcát. Hát ebben az esetben igaz lelkiismeret állana szemben igaz lelkiismerettel. Ép ilyen fölfevés mellett hogy lehet a kormányban azt az ügyet károsítani, a hol a kormány és az ellenzéknek lelkiismeretbeli kötelezettségei összefüggnek? Hogy lehet azért, mert az ellenzéknek kitartó és az ország által mindjobban támogatott ellenállása a katonai javaslatok ellen neki szerföltött alkalmatlanná vált, a kormányban olyan szükségeket szándékosan kielégítetlenül hagynia, a melyeket ő is, az ellenzék pártok is

a legsürgösbeknek, a legégetőbbeknek ismernek el? Talán az az aggodalma, hogy az ellenzék ezeket a javaslatokat az obstrukció taktikai előnyére aknázná ki, az időnyerés számításából tárgyalásukat hosszadalmas elnyújtaná? Ezt nem hiheti. Am, ha hinné is, szerezhet erre nézve magának kellő garanciákat. Nincsen kétségünk, hogy a függetlenségi ellenzék, mely ezeket a nagy társadalmi és gazdasági érdekű kezdeteket állandóan követelte, az ilyen garanciáktól sem húzódnék. Hiszen nem nem lehet itt más szempont, mint-hogy a pártoknak végzettszerű ellenléteért és harcaikat ne lakoltassuk népiünk legszegényebbeiket, az ehhez szülőket, a szenvedő gyermekeket, a mikor ezek annyi keserves aggodás és annyi kétségbeesett panasza után eljuthatnak oda, hogy a törvényhozás egyenértelmű belátásából immár bizony várhatják a közeli és közvetlen segítségét.

Obstrukció? Nem láttuk-e az osztrák Reichsrathban, a mikor éveken át irtozatlan vergődött a leggyilkosabb obstrukció kinjai között, hogy mihelvt a kormány egy javaslatot lépett elő, a melynek a köznyomort kellett enyhítenie, a legvadabb pártokkal még tudott egyezni, hogy obstrukcionális hadjáratukat a legrovidebb időre függesztették föl. Természetes is, mert az ilyen javaslatoknak a legerősebb parlamenti háborúság közepén is az istenbéke napjait kellene jelenteniük, a hogy a középker az általános ököljog világában is megállapította. És a mi kormányunk, a mely a jog, törvény, igazság jelszavával kérdik szünetlenül — az ellenzék uton akarna haladni? Olyan spekulációja lehetne, hogy az ellenzék lágy és részvételel indulatból a szenvedők iránt élethez az a komoly ellenzék kötelezettségét, melyet a haza nagy érdeke irt el, tenné ezt ugyanakkor, a mikor a kormány a maga nemzetellenes céljainak könnyebb keresztülvitelért ugyancsak pogány lelkelenséggel tartaná vissza tőlük a megígért és megérdemelt darab kenyeret. Minden mérték és igazolás az ellenzék rovására kerülne, minden vád és kárhovatás a kormány terhévé halmozódnék össze. — Vigyázzon, mert sóhajok hidjára lép.

Budapest, márczius 6.
A képviselőház szombaton délelőtt tíz órakor ülést tart.
A függetlenségi párt tagjai kéretnek, hogy a holnapi ülés előtt korán jelenjenek meg, mert a ma esti rendőri brutalitást napirend előtt szövé kell tenni.
A vasárnapi gyűlés. A katonai terhek emelése ellen tiltakozni akar a főváros független polgársága, de tiltakozni akarnak tudomás szerint a szociálisták is. Nagyon helyes, jussa van hozzá a szociáldemokrata elveket valló néprétegnek is, hogy tiltó szavát a katonai követelések ellen fölemelje. De nem szeretők, ha ezt a közös célra való törekvést bántó momentumok megzavarják. Pedig ilyen zavaró jelenségek merültek fel, amelyeket eloszlítani mindenkép kívánatos volna. A polgárság vasárnapra hirdette a gyűlést és a szociálista párt azt határozta, hogy híveivel mint külön kassziszervezet, vesz részt azon. Ez eddig nem lett volna ok arra, hogy aggodalmat keltsen, csak hogy ma falragaszon szidalmazták azt a függetlenségi pártot, amely a népgyűlést kezdeményezte. Miután ebből nyilvánvaló, hogy itt harmonikus, együttes tiltatásról nem lehet szó, a holnapi nap folyamán — szerintünk — megfontolást tárgyalhat képezhetné, vajjon ne halasztsa-e el a polgárság a tiltató gyűlést, hogy a szociáldemokrata munkáscsapat tiltakozása kollíziót ne okozzon.

Nincs terminus! A készletések fölveteléről megint csak azt tudjuk meg, hogy véget értek a legújabb bécsi tárgyalások. Amelyekről a félhivatalos M. N. dodonai hangján jelenti, hogy:
A ket pénzügyminiszter megbeszélése, miután elvi eltérések a beterveztendő előterjesztések iránt köztük fenn nem állanak, a megoldandó problema technikai módzataira vonatkozott. E technikai kérdések megoldásával a készletések elrendelésére vonatkozó előterjesztések mihamarabb a két állam országgyűlése elé fognak kerülni.
Mihamarabb. Tehát terminus ismét nincs. Ambar a kötelező végző határidő egy hete elmúlt már.

Nem kell közös jelvény!
— Kmetty tanár rőpirata. —

Egy igen érdekes és becses fejtegetés van előtűnk. Egy füzet, melyben dr. Kmetty Károly, a budapesti Tud. Egyetem tanára, a magyar közjog es elismert tekintély ismerő, elmélkedik a magyar nemzeti ezimer és lobogó jussáról.
A kérdés egészen aktuális. Mert Kmetty tanár a most folyó katonai viták öletéből irta meg munkáját, s okoskodásait egyenesen a ezimer és lobogó kérdéséről a parlamentben elhangzott nyilatkozatokhoz fűzi.

lamegy léghajóba a mélységbe, a többi világba, a mely ott terül el alatta: be nagyserű és milyen szédű ez a kép. Hát még a gondolat, hogy átszédjük a végtelenséget, hogy beleilünk a légben járó alumínium-székbe, hogy a gép, a mely lendül velünk, a fűlünk mellett a szárnyát suhogtatja: miféle szédítő, miféle csudagy gondolat ez!
A vasutakról tudjuk, hogy jédezek tőlük az emberek, a mikor először végigrohogtak a civilizáció országútjain. A német vasutak építése List Frigyes föllépésével kezdődik. Alökéül nagyurak is furcsa szemmel néztek a gözzel hatott boszorkányságot. Frigyes Vilmos, az akkori porosz király, nem akart vasuton menniBerlinből Potsdamba. Ő a posta kocsiát használta és csak nagysokára ilt a vasuti kocsiába, a mikor fia, a trónörökös bizonyitgatta neki, hogy a vasut könnyelmesebb is, gyorsabban is jár. A repülőgéppel szemben más az álláspontunk. Erre is babonás félelemmel fogunk tekinteni, de ezt az alkalmatosságot várjuk, mert a vasut, meg a hajó lassu nekünk, az idő kerere most gyorsabban forog, mint a régi időkben, mi türelmetlenebbek vagyunk, mint a régi emberek, mi neki akarunk lendülni a végtelenségnek, nekünk gyönyörűsüünk lesz az a helyzet, a mely — Madách képzeletéből — Adámnak jut az ürben.

Az utópisták, Morus Tamás, Bellamy követői, a kik a világ új rendjét irták meg csodás munkáiban, kell hogy a repülőgépre is rávessék magukat. A repülés az emberiség megváltása lesz. A ki feltalálja a repülőgépet: a társadalmi kérdést is megoldotta. Az élet kis és nagy viszonyai egy csapásra meg fognak változni. A vasutakról azt mondja a nép szája, hogy megrágrították az életet. A repülőgép olcsóbbá fogja tenni. Az exotikus világrészek termékeit a repülőgép jászva hozza majd a közlétkébe. Ha kedvünk tartja, a kávékat is ott ihatjuk meg a forrás mellett. Egy szép tavaszi reggelen elröpülünk Ceylon szigetére és kiválsztunk magunknak kedvünkre való Ceylon-gyöngyét. Aztán be- vagy talán csak lepillantunk néhány riásföldre, hogy

A tudós tanár a 67-es közjogi politika alapján áll. Ennek a politikának a híve. És ennek a politikának a szempontjából elmelkedik az 1867. XII. t.-cikkekben foglalt nemzeti jogokról. És azokkal szemben védelmezi a 67-es alapot, akik több mint három évtizeden át arról az alapról kormányozván az országot, nemcsak nem hajtották végre a 67-iki alapörvény intézkedéseit, hanem azt folyton fölrvást tágtították és a nemzet érdekeire rontó, bomlasztó módon alkalmazták.

Nekünk nem volt és most sem feledatunk a 67-es alkotás védelmezése. Mi nem fogadtuk el soha, most sem fogadjuk el a 67-es politikát, mint a magyar állam képtelenség alapján. De előtűnk is szerföltt érdekes a politika egyik hívének erős közjogi tudással megirt az a fejtegetése, melyből kitűnik és kétségtelenné válik, hogy a 67-es alapról Magyarország összes kormányai nem voltak képesek még a 67-iki törvényben biztosított nemzeti jogokat sem érvényesíteni.

Kmetty tanár elmélkedéséből kegyetlen ítélet szól az ellen a kormányzati rendszer ellen, mely 1867. óta uralkodik ezen az országban és az egész vonalon meghonosította az 1867. XII. t. cz. szellemét, s ebben az irányban valóságos romboló munkát vitt véghez. Kegyetlen ítélet szól ebből az elmélkedésből a mostani szabadelvű párt ellen, melynek vezető férfiai azt hirdetik, hogy olyan jogok, miket az 1867. XII. t. cz. világosan megad a nemzetnek, különösen a hadsereg kérdésében, nem érvényesíthetők, s holmi haszontalanságokat, melyek a 67-es törvényben foglalt jogoknál hasonlítatlannal esékélyebbek, ugyntúntetnek fel, mint nemzeti vívmányokat, amikért a magyar nemzetnek áldozatokat kell hoznia. Széll Kálmán, gr. Andrássy Gyula, gr. Tisza István, gr. Apponyi Albert és az egész szabadelvű párt megtanulhatja Kmetty tanár könyvéből, hogy valóságos magyar nemzetellenes dolgot művelnek, mikor egyesenesen az osztrák fölfogások számára akarják megnyerni a magyar nemzetet.

A tudós professzor azt a tételt állítja föl, hogy az 1867. XII. t.-cz. nem gátja a magyar államiság képtelenségét. Mi azonban azt tartjuk, hogy ez a tétel talán megállhatott 1867-ben, de azóta egy rendszeresen könnyelmű, sőt bübös gyakorlat kiforgatta a valójából ezt a törvényt s olyan értelmezést adott annak, hogy ma már csakugyan gátja a magyar államiság képtelenségét.

De hiszen mi nem a tudós tanárral akarunk vitakozni. Ellenkezöleg az ő tanításaira hívjuk fel a 67-es politika mai híveinek figyelmét. Arra, hogy lássák be irtozatos tévedésüket s ne folytassák a nemzeti jogok terén azt a romboló munkát,

sem lesz szükség. Az ember fölrepül az emeletekre. Az orvosok foglalkozása sem lesz annyira gyötrelmes. Ők is fölelűnek a betegekhez. Budapest különben fölegyenesen el fog neptelenedni, ha másutt keres majd lakást mindenki, a ki most itten drágán lakik.

Hová lesz a háború? Már csak operettek fog szerepelni. Ki viselhet háborút, mikor a levegőből minden ki lehet fűrészni? A mikor a levegőből lehet lövedözni akármilyen csapatra? A mikor a hadállás úgy is meg lehet változtatni, hogy az ember az ellenség elől a magasha száll? A mi a regében a hadak útja, valóságos lenne most. A békeegyvetület a nagytanácsaival, nyomtatványával algha fog ezért éni. De rendeltetése beteljesül, mihelvt meglesz a repülőgép. A levegő nem lesz alkalmas csataternek és Uchlatius, Mannlicher meg Hiram Maxim dicőségét el fogja felejtetni, a ki a repülőgépet feltalálta. A repülőgép szabályozója lesz az emberiség érzéseinek. A kit a bánat lehuaz valamely bus helyen, tovarepül ki a verőfénybe. Elszáll tengerpartra, belebámul a kéklő vizekbe és a derű örök forrásába: a nap sugárvilágába. A szerelmes népek nemcsak a szerelen, hanem a repülőgép szárnyain is fölkereshetik a magasságot, a zavartalan magányosságot és a mennyasszóval kaczerkoda szállhatnak egy a más mellett. A ferfiának nem kell többé arra a nótára szorítkoznia: Repülj feckém, ablakba . . . mert a mit a fecké tud, immár ő is megteheti . . .

Ó, álmok álma, repülőgép, mikor bontakozol ki valamely lángész fejből, hogy áldon kiterjedt szárnyadat és világ fölébe. A to szarjecsapásod himmusz lesz, az emberiség újászületésének himnusza. Azon az össze-visszaságon, a mely a mi mindennapi életünk, be hagyot fogsz te változtatni. Be jó lesz repülni a te szárnyaidal, mert ha szép is a föld, néha mégis szebb lesz — madártávlatból!

Az Egyetértés tárcaja.

Phaon szerelme.

— Az Egyetértés eredeti tárcaja. —
Mint egy fehér kehlyű illatos virágot,
Fejedet úgy tartom, Sappho, az ölemben, —
Le-lehajlok hozzá, megsimítom lágyan,
S legszebbik dalomat édes epedéssel
A füledbe zengem.

Hívlak, hívogattak egy measzó szigetre,
Violaszín hegyek titkos távolába,
Hol a halkán zúgó ligetek árnyának
Menthás füve közt még ösvényt se taposott
Földi ember lába.

Hívlak, hívogattak. Delphinus hajómon
Arany evezőkkel viszlek oda téged.
Olaj-bokor árnyát templommá avatjuk,
S megengesztelünk az Olympon lakozó
Minden istenséget.

Rózsáról lehuolt harmatban fűrésztlek,
Hajadba meg tűzők mandula-virágot.
Fiatall és új, bohó gyerek-lányka, —
S pajtaszunkká tesszük szerelmünk csókjával
Az egész világot.

Se gond, se búbanat nem ér oda hozzánk,
Irgység, megszólás nem rontja az álmunk.
Egymást átkorolja járjuk a mezőket,
Majd meg dalunk szárnyán, hatyú-pár módjára,
Az egerek szálunk.

Jer, aranyos Sappho, boldog szigetünket
Emberekről távol majd csak megtaláljuk.
Rossz emlékek árnyát, ne búsulj, itt hagyjuk!
S ha utánuk jönne, kaczagva — virággal
Agyonhajigáljuk.
K. Lippich Elek.

Szárnnyakon.

— Az Egyetértés eredeti tárcaja. —
Irta: Fabula János.

A minap olvastuk, hogy egy szan-francizkói mérnök valami jeles repülőgépen dolgozik. Be sokszor kell már szárnyra a jeles repülőgépekről a hír, bár inkább a repülőgépek keltek volna szárnyra, hogy megszarpoítsák az új idők csodáit az óriás csodával, hogy az embert virgék mind följebb, hadd járjuk be — a világot szomszédjaképpen — vágyaink vágyát: a magasságot.

Hozzáértők emberek mondják, hogy a léghajót sohasem lehet majd kormányozni. A kik a Mongolfier testverek nyomába lépnek, a kik könnyű ballonnal szállnak föl az ürbe, mondjanak le arról a reményről, hogy a selyemgömbjük valaha szembeszállhasson a szelek játékaival, a vihar erejével. A Santos Dumontok, a Lebandyk mindannyian álmodzók és kergetik reményeiket — a kétszerkedtől nélkül. A levegőt azok fogják hatalmukba keríteni, akik gépeket szerkesztenek, motorokat alkotnak erre a célra. A kik számítják, hogy a madár a maga repülésével milyen erőt fejt ki, milyen ellentállást győz le és a kik azt a csudaerőt akarják, megközelíthetően legalább, a mindenségéből kiváltani, a melyet a természet a madarak szárnyába varázolt.

Van-e valaki közöttünk, a ki még nem röpült volna? A ki el ne merengett volna azon a jövendőn, a melyet a repülőgép hoz meg minkünk, czamomgó emberiségnek? Oh, álmunkban hányzor kapunk szárnyra, érezzük, a hogy csatlog és mezők, városok, virágok és kőházak felett repülünk ismeretlen tájakra. A mit emberész nem tud: az álom megfejtja a legnagyobb csodákat. Ezek a mi közlekedő eszközeink: a vasut, a hajó, a motoros kocsi micsoda semmisségek a repülőgéphez képest! Épitik azt a vasutat, a mely egyenesen Pekingbe visz, majd Bécsből és így Budapestről is, Milyen nagy dolog ez most és hogy összezugszorodik majd, ha repülünk . . . Ha lepillant az ember va-

TELEFON 706.
megszereshető Bu-
1902. decz. hóban.
államvasutak igaz-
a részés vasutak
1976
má nem ajastak.)

államvasutak.
Öz.sz.-hoz

Leányok.
má-magyar-szajoci
szélek. (A nary-
tárcaakra vonat-
tározomány módo-
A feni kötelekben
stb. szállításra
augusztus hó 20-
nyes, III. rész 2.
oldal alján foglal-
mány oda módosít-
ny a nary-beszertur-
tízai vonal két-zse-
taságt megállapi-
100 kg-kint 4
persékeltek. Buda-
1902. decz. 30. A m.
mvasutak igazgató-
részés vasutak ne-
117

Állások:
emények. Irta
ador. Ára tüzve
ésben 6 kor.
Kötevények.
el Minka. —
or előzavával.
rokat vászon-
... 6 kor.
nyei és egyéb
L. Irta Ábrányi
... 2 kor.
Elbeszélések.
ek Anna. Ára
... 1 kor.
A összes köl-
Rendezte Kö-
szép vászon-
... 3 kor.
Tárcaik. Irta
Ára 320 kor.
onság. Irta
Agat Adolf.
... 12 kor.
ai r-társ.
tek meg
kapthatók.

RD
Angolhon.

Jos-utca 4.

09 korona
00 "
00 "
00 "

bb előnyei:
tjakk. Szar-
rnyben
ül. Töké-
zaváltási
élela Be-
pennállás
főtkelők

395

nek.

REPUBLIC OF INDONESIA

1955

1955

1955

1955

1955

1955

1955

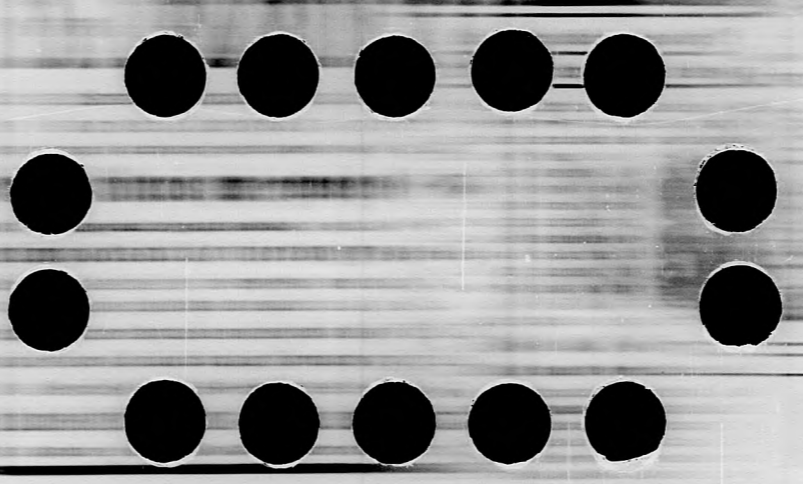
1955

1955

1955

1955

1955

1955

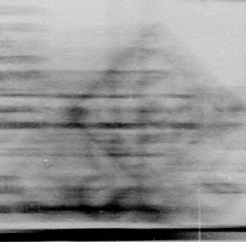
1955

1955

1955

1955

1955

1955

1955

